

ikke kunnet naae den Simpeltied og Klarhed, som udmærker Landsloven, saa maa det vist nok erkjendes, at Sproget i det Hele taget er jævnt og klart, og det vil i ethvert Tilfælde ikke kunne være et Rigsdagsudvalgs Sag at forsøge paa en gennemgribende Omstøbning, der, saavidt overhovedet Nutidens mere udviklede Forhold tillade det, skulde stræbe at give en Form, der nærmede sig til det ældre Forbillede.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal Udvalget gaae over til Enkeltighederne i Udkastet.

Første Capitel.

De „indledende Bestemmelser“, der omhandles i dette Udsnit, have til Formaal at fastsætte Lovens Omraade, og det saavel med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Lovovertrædelser der falde ind under Lovens, som med Hensyn til det Territorium, hvor over den udstrækker sit Herredømme.

I førstnævnte Henseende udtales det i § 1, at Lovens angaaer de almindelige borgerlige Forbrydelser, hvorved det tilsigtes antydet, at Straffeloven alene beskæftiger sig med de egentlige Justitsforbrydelser, men ikke med Overtrædelser af Politis eller Rettergangslove saalidt som af de Stattes og Postvæsenet, Skov- og Jagtvæsenet eller andre Forvaltningsanliggender vedkommende særlige Love og Anordninger, og at ligeledes den militære Strafferet ikke berøres af Lovens Indhold.

Det præcise Formaal, som man herved har haft for Øie, har været at udtale, eller vel rettere at give et Blik om, at de i Straffeloven indeholdte almindelige Regler ikke ubetinget eller ganske i Almindelighed kunne bringes til Anvendelse paa saadanne Lovovertrædelser, som ligge udenfor Lovens Omraade, — at f. Ex. Udkastets Regel om, at Uvidenhed om Straffeloven og dens Forbud ikke udeluf-

ter Straf (§ 40), ikke ubetinget kan gjælde, hvor der bliver Spørgsmaal om en Politiforfrikt.

Det er imidlertid forekommet Udvalget tvivlsomt, om det maatte være rigtigt at optage denne Angivelse af Indholdet i Lovens dispositive Deel, og det saameget snarere, som den neppe er aldeles nøiagtig. Vel udelukkes nemlig den militære Strafferet ved Betegnelsen „borgerlige Forbrydelser“, der peger hen paa de borgerlige Domslove som dem, der vilde have at anvende Lovens, og dermed paa det væsentligste Skjelnemærke imellem borgerlig og militær Retsspleie, men paa den anden Side omfatter Benævnelsen „almindelig borgerlig Forbrydelse“, naar ikke Modsetningen udtrykkelig udhæves, efter sædvanlig Sprogbrug saavel Justits- som Politifager. Men hertil kommer endnu, at Lovudkastet med god Føie ikke har indskrænket sig til at behandle de Forbrydelser, hvori enhver Statsborger i Almindelighed kan gjøre sig skyldig, men ogsaa har beskæftiget sig med Forbrydelser, begaaede i særlige Stillingen. Dette er saaledes Tilfældet med hele det omfangsrige 14de Capitel om Forbrydelser i Embedsforhold. Ikke heller har Udkastet kunnet undgaae, hvor god Orden og Sammenhæng paabød det, at optage Straffelovens bestemmelser for Overtrædelser af Love, der i deres Væsen vistnok maae siges nærmest at være Politiforfrikter, saaledes flere i 30te og 31te Capitel. Hiin almindelige Sætning vil saaledes neppe være meget stillet til at give den Veiledning, som man har tilsigtet, og da Maalet i ethvert Fald lige saa fuldstændig vil kunne naaes ved at give en Antydning af Straffelovens Indhold i Lovens Titel — hvorefter en saadan almindelig Indholdsangivelse vel nærmest finder sin naturlige Plads, og hvor man et heller pleier at stille Forbring paa den fuldeste Nøiagtighed, — skal Udvalget foreslaae, at 1ste Punktum af § 1 udgaaer, og i Forbindelse hermed, at Lovens Titel bliver: „Almindelig borgerlig Straffelov for Kongeriget Danmark.“ (Endringsforslag Nr. 1).

Maatte dette Forslag vinde Bifald, vil Lovens komme til at begynde med en Udtalelse af den Sætning, at Ingen kan i dømmes